

ВИСНОВОК

наукового керівника щодо виконання
індивідуального плану виконання освітньо-наукової програми
підготовки доктора філософії та роботи над дисертацією

Малишевої Оксани Василівни

**«Взаємодія інститутів публічної влади і громадянського суспільства у
регулюванні регіонального розвитку»,**

яка подається на здобуття наукового ступеня доктора філософії з галузі знань

28 – Публічне управління та адміністрування за спеціальністю

281 – Публічне управління та адміністрування

Малишева Оксана Василівна у 1996 році закінчила Харківську державну академію технології та організації харчування за спеціальністю «Технологія громадського харчування»; у 1998 році - Харківський державний економічний університет, отримала диплом магістра державного управління з відзнакою за спеціальністю «Адміністративний менеджмент»; у 2011 році - Інститут післядипломної освіти Харківського Національного аграрного університету ім. В.В. Докучаєва за спеціальністю «Землепорядкування та кадастр». У 2016 році поступила до аспірантури в ХарПІ НАДУ. У січні 2026 році Оксана Василівна Малишева була прикріплена для захисту дисертації у Навчально-науковому інституті «Інститут державного управління» Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна.

Робота Малишевої О.В. над темою дисертації розпочалася із визначенням об'єкту, предмету та завдань наукового дослідження, а саме:

Об'єктом дослідження аспіранткою обрано процес взаємодії інститутів публічної влади з громадянським суспільством.

Предметом дослідження – взаємодія інститутів публічної влади і громадянського суспільства у регулюванні регіонального розвитку в Україні.

Серед завдань дисертаційної роботи обрано:

- розкрити сутність, генезу та особливості публічно-управлінської специфіки поняття «громадянське суспільство»;
- з'ясувати роль інститутів публічної влади і громадянського суспільства у процесі регулювання регіонального розвитку;
- виокремити методологічні пріоритети у формуванні взаємовідносин інститутів публічної влади та громадянського суспільства у вимірах процесу демократизації;
- охарактеризувати роль цифрових технологій у взаємодії інститутів публічної влади та громадянського суспільства у регулюванні регіонального розвитку;
- узагальнити зарубіжний досвід взаємодії інститутів публічної влади та громадянського суспільства у регулюванні регіонального розвитку;
- виявити особливості взаємовідносини влади і суспільства в контексті емпіричних вимірювань демократичних трансформацій;

- окреслити основні напрями вдосконалення механізмів взаємодії інститутів публічної влади і громадянського суспільства у регулюванні регіонального розвитку в Україні.

Застосування методологічного інструментарії дозволило дисертанту отримати наукові результати, що характеризуються новизною в науці публічне управління та адміністрування. Зокрема, *уперше*:

- аргументовано, що високий рівень соціального капіталу у суспільстві здатний сприяти тісній взаємодії інститутів публічної влади та громадянського суспільства у процесі регулювання регіонального розвитку, стаючи чинником для забезпечення системи національної стійкості, особливо за наявності кризових умов у соціумі. Запропоновано власне визначення дефініції соціального капіталу, як комплексу неформальних цінностей, норм, традицій, які забезпечують довіру між людьми, сприяючи їхньому об'єднанню для реалізації спільних ініціатив;

- обґрунтовано, що дієва взаємодія інститутів публічної влади і громадянського суспільства з урахуванням регіональної специфіки сприяє виробленню та впровадженню національно-патріотичної політики, зокрема, у сфері формування загальнодержавної національної ідентичності, яка здатна стати детермінантою забезпечення легітимації інститутів публічної влади в Україні в період воєнного стану за умов неможливості оновлення публічної влади шляхом виборів у демократичний спосіб;

удосконалено:

- понятійно-категоріальний апарат публічного управління та адміністрування щодо демократизації як сукупності процесів, що детермінують всебічний розвиток демократичної політичної системи на різних взаємопов'язаних рівнях: публічно-управлінському, політико-правовому, інституційному, електоральному, соціокультурному тощо. Саме така експлікація концепту демократизації тісно корелює з публічно-управлінським дискурсом, оскільки включає формування взаємовідносин між інститутами публічної влади та громадянського суспільства у демократичному ключі;

- методичний підхід стосовно виявлення пріоритетних напрямів досліджень у сфері індексування стану демократії рядом відомих міжнародних організацій: Freedom House (Дім Свободи); Democracy Index («Індекс демократії»); Індекси глобального стану демократії (Global State of Democracy – GSoD); Індекс «Різновиди демократії» (Varieties of Democracy – V-Dem); Індекс відкритості уряду WJP (World Justice Project); Індекс трансформації Бертельсманна (Bertelsmann Transformation Index – BTI). Констатовано, що задля аналізу взаємовідносин інститутів публічної влади та громадянського суспільства в Україні найоптимальнішими є дослідження Індексу трансформації Бертельсманна, де здійснюється глибинний аналіз демократичних трансформацій на трьох взаємопов'язаних рівнях: політичні (демократичні) трансформації, економічні трансформації, державне врядування (управлінські трансформації);

- обґрунтування щодо того, що навіть вже під час війни, яку росія почала проти України у 2014 році, в Україні тривав успішний процес демократичних трансформацій, в тому числі і завдяки дієвій взаємодії інститутів публічної влади і громадянського суспільства у регулюванні регіонального розвитку. Мова йде про реформу децентралізації публічної влади, яку можна оцінити, як одну з найвагоміших та найдемократичніших реформ політико-управлінського простору України;

- твердження, що завдяки електронному урядуванню відбуваються суттєві трансформації у взаємодії інститутів публічної влади та структур громадянського суспільства у регулювання регіонального розвитку, які насамперед полягають у створенні якісно нових та більш спрощених форматів взаємодії. Електронна демократія детермінує створення нових та більш якісних форм громадської участі. Разом із тим, слід усвідомлювати проблему існування цифрового розриву, коли у людей може бути відсутнім доступ до інформаційних технологій;

дістали подальшого розвитку:

- систематизація демократичних, економічних та управлінських трансформацій в Україні за окремими критеріями та показниками з 2006 по 2024 роки, на основі яких виокремлено конструктивні та проблемні показники з огляду на необхідність корегування стратегій дієвої взаємодії інститутів публічної влади та громадянського суспільства у регулювання регіонального розвитку;

- узагальнення, що високий рівень довіри між індивідами в суспільстві гарантує формування ефективних інститутів громадянського суспільства. Інститути публічної влади задля забезпечення високого рівня довіри суспільства до владних органів повинні більш ефективно формувати стратегічні комунікації, на регіональному рівні зокрема;

- аргументи, що в умовах правового режиму воєнного стану в Україні відбулися суттєві трансформації у взаємовідносинах між інститутами публічної влади та громадянського суспільства у регулювання регіонального розвитку, що, зокрема, спричинено змінами у балансі повноважень органів публічної влади. Специфіка цих змін обумовлюється регіональним контекстом: у залежності від ступеня наближеності певної території до зони бойових дій суттєво відрізняються стратегії взаємодії інститутів публічної влади та громадянського суспільства у регулювання регіонального розвитку.

Використаний комплекс наукових методів і підходів дозволив Малишевій О.В. поставлені завдання дисертаційної роботи виконати в повному обсязі та зробити такі основні висновки.

У дисертаційному дослідженні наведено розв'язання актуального науково-практичного завдання, що полягає в обґрунтуванні теоретичних положень і визначенні практичних рекомендацій із удосконалення взаємодії інститутів публічної влади і громадянського суспільства у регулюванні регіонального розвитку в Україні, що дало можливість сформулювати відповідні теоретичні положення, висновки, пропозиції і рекомендації.

1. Узагальнено теоретико-методологічні підходи до осмислення категорії громадянського суспільства у вимірах публічно-управлінського дискурсу. Зазначається, що концепт громадянського суспільства є одним із базових у розумінні взаємовідносин влади та суспільства. Переважно під поняттям громадянського суспільства теоретики мають на увазі сфери суспільного життя, які є незалежними від держави, але, разом з тим, функціонують в організаційно-правових межах, визначених державою. Концепт громадянського суспільства акумулює в собі ідею відносин індивіда та влади, суспільства та держави. Періодом формування концепцій громадянського суспільства стала епоха Нового часу. Це пов'язано з тим, що тривалий час поняття держави та суспільства сприймалися в якості єдиного цілого. Починаючи з періоду Нового часу здійснюється чітка концептуальна демаркація між термінами держави та суспільства, чому, зокрема, сприяли ідеї природного права, суспільного договору, розділення гілок влади тощо.

На основі аналізу розглянуто роль інститутів публічної влади і громадянського суспільства у процесі регулювання регіонального розвитку. Констатовано, що у сучасному публічно-управлінському дискурсі можна виявити велику кількість теоретичних узагальнень, а також визначень дефініції «публічна влада». Публічна влада проявляється в публічному просторі, який виконує низку вельми важливих функцій. Зокрема, мова йде про періоди кризових ситуацій щодо підтримки життєздатності територіальної громади. Саме в такі періоди набуває важливості соціальна взаємодія. Публічна влада є цілісною системою, що включає як органи державної влади, так і органи місцевого самоврядування. Здійснення управління органами публічної влади стосується суспільно значущих справ. Задля ефективної реалізації публічної влади набуває важливості широке залучення до формування відповідних політик структур громадянського суспільства. Публічна влада є легальним процесом взаємодії у владно-управлінському полі політичних інститутів, структур громадянського суспільства, різних груп інтересів, представників еліти тощо. Означений процес взаємодії різних структур здійснюється в ході формування публічної політики та її реалізації.

2. Здійснено розгляд поняття інституту, оскільки для дослідження важливо виявити специфіку взаємодії інститутів публічної влади та громадянського суспільства. Зазначено, що суспільні інститути здатні формувати структури людської взаємодії, завдяки яким відбувається зменшення невизначень в різних сферах буття соціуму. Особливістю інститутів публічної влади є їхня узаконеність, вони є організаційно упорядкованими, мають чітку структурованість. Ці інститути характеризуються тим, що чітко регламентованим у законодавчому полі є їхнє суспільне призначення. Їхня діяльність зорієнтована на задоволення потреб та інтересів суспільства. Під інститутами громадянського суспільства переважно розуміють суб'єктів громадської взаємодії. Означені суб'єкти є наділеними відповідними правами та обов'язками, що пов'язані із захистом та із реалізацією їхніх легітимних інтересів. Важливо, що ці суб'єкти громадської взаємодії під час своєї діяльності формують відповідні суспільні відносини.

Такі відносини зорієнтовані на розбудову структур громадянського суспільства. Окрім того, ці суспільні відносини спрямовані на участь структур громадянського суспільства в питаннях управління державними справами.

3. З'ясовано, що під поняттям регіонального розвитку маються на увазі трансформації у функціонуванні регіональних систем, яким притаманний якісний та закономірний характер. Означені трансформації носять об'єктивний характер. Об'єктивність характеру трансформацій у функціонуванні різноманітних регіональних систем характеризується двоєдиністю сутності природи розвитку. По-перше, мова йде про керовані організаційні процеси. По-друге, мова йде про процеси самоорганізації. Зазначено, що під регулюванням регіонального розвитку слід розуміти відповідне спрямування публічно-управлінських процесів, метою якого є впорядкування системи регіонального розвитку на основі визначених інститутами влади норм та правил.

4. Сфокусовано увагу на виявленні специфіки взаємовідносин інститутів публічної влади та громадянського суспільства в умовах процесу демократизації в методологічному контексті. Аргументовано, що у розумінні проблематики демократії чітко відстежуються впливи теорій європейсько-континентального типу мислення та англосаксонського типу мислення. Ці два типи розуміння корелюють із підходами до моделей місцевого самоврядування: громадівська модель є продуктом англосаксонської політико-соціальної традиції, а коріння державницької моделі відстежуються в європейсько-континентальних політико-соціальних концепціях. Тобто, у рамках теорій європейсько-континентального штибу була закладена державницька традиція у розумінні місцевого самоврядування, коли стало вважатися, що місцеве самоврядування – це компонента державного управління. Кардинально інша ситуація спостерігалася у розумінні суті місцевого самоврядування з точки зору громадівської теорії місцевого самоврядування (англосаксонська традиція), де вважається, що пріоритетом є самотійна діяльність індивідів стосовно вирішення проблемних питань місцевого значення.

5. Науково доведено, що взаємодія інститутів публічної влади і громадянського суспільства в регулювання регіонального розвитку позитивно здійснюють вплив на демократизацію суспільства в цілому. Здійснено розгляд поняття демократизації, яке є важливим для дослідження взаємовідносин інститутів публічної влади та громадянського суспільства. Зазначено, що для нашого дослідження пріоритетним є розуміння демократизації як сукупності процесів, що детермінують всебічний розвиток демократичної політичної системи на різних взаємопов'язаних рівнях: політико-правовому, інституційному, електоральному, соціокультурному тощо. Саме така експлікація концепту демократизації тісно корелює з публічно-управлінським дискурсом, оскільки включає формування взаємовідносин між інститутами публічної влади та громадянського суспільства у демократичному ключі.

Виокремлено основні підходи, які концептуалізують поняття «демократизація»: по-перше, процеси переходу від недемократичних типів

політичного режиму до демократичного політичного режиму (транзитологічна парадигма); по-друге, всебічний розвиток демократичної політичної системи; по-третє, процеси оптимізації відносин між різними державами на демократичних засадах, формування базових принципів зовнішньої політики у руслі демократичного дискурсу. Зазначено, що для нашого дослідження пріоритету набуває другий підхід в осмисленні проблематики демократизації. Адже в рамках такого розуміння, коли під демократизацією мається на увазі всебічний розвиток демократичної політичної системи, аналіз проблематики взаємовідносин між інститутами публічної влади та громадянського суспільства у вимірах публічно-управлінського дискурсу буде більш оптимальним.

6. Розглянуто проблематику цифрових технологій в контексті взаємодії органів публічної влади та громадянського суспільства у регулюванні регіонального розвитку. Зазначено, що цифрові технології здатні сприяти розвитку громадянського суспільства, якщо його представники є інформованими щодо суті мережевих комунікацій між інститутами влади та суспільством. Основна мета цифрових технологій полягає не просто в тому, щоб зробити їх простішими або зручнішими для різних спільнот, а в тому, щоб оптимізувати громадянський активістський потенціал суспільства, його здатність ефективно та справедливо вирішувати проблеми, з якими стикається.

На основі аналізу впровадження електронного урядування у процеси взаємодії інститутів публічної влади і громадянського суспільства на регіональному рівні доведено, що інститути публічної влади вже активно використовують цифрові технології, які забезпечують вдосконалення функціонування цих інститутів. Система електронного урядування підвищує дієвість взаємодії інститутів публічної влади і громадянського суспільства щодо регулювання регіонального розвитку, сприяє оперативному інформуванню громадськості про діяльність владних інститутів. Також означені технології спрямовані на надання органами влади адміністративних послуг різним категоріям населення. Зазначено, що завдяки електронному урядуванню відбуваються суттєві трансформації у взаємодії інститутів публічної влади та структур громадянського суспільства у регулювання регіонального розвитку, які насамперед полягають у створенні якісно нових та більш спрощених форматів взаємодії. Електронна демократія детермінує створення нових та більш якісних форматів громадської участі, на регіональному рівні зокрема. Разом із тим, слід усвідомлювати проблему існування цифрового розриву, коли у людей може бути відсутнім доступ до інформаційних технологій.

Констатовано, що, окрім спрощення системи комунікацій, цифрові технології виявилися цілком придатними і для недемократичних суспільств. Вважалось, що цифрові технології сприятимуть розбудові структур громадянського суспільства та, відповідно, поступу демократії. Втім, цифрові технології стали використовуватися авторитарними режимами в якості зброї проти демократичного устрою. Потреба у сильній стабільній демократії та, відповідно, у розвинутих структурах громадянського суспільства, ставить на

порядок денний захист демократичних цінностей в умовах інформаційного суспільства.

7. Здійснено розгляд взаємовідносин інститутів публічної влади і громадянського суспільства в контексті емпіричних вимірювань демократичних трансформацій. Констатовано, що саме у XX столітті зросла кількість країн, які стали на шлях демократичного розвитку, оскільки демократичне правління є привабливим для багатьох людей з точки зору вражаючого розширення прав та свобод кожного громадянина, які несе демократичне врядування. Зростаюча кількість «молодих» демократій висунула на порядок денний питання емпіричного аналізу демократичних практик задля формування успішних кейсів демократизації. Зазначено, що існує багато емпіричних підходів до індексування стану демократії. Індексами демократії оцінюється дієвість демократичних інститутів, ефективність їхнього функціонування, взаємовідносини влади і суспільства, залученість суспільства до процесів демократизації тощо.

З'ясовано пріоритетні напрями досліджень у сфері індексування стану демократії ряду відомих міжнародних організацій: Freedom House (Дім Свободи); Democracy Index («Індекс демократії»), що пов'язаний з британським дослідницьким центром The Economist Intelligence Unit видання «The Economist»; Індекси глобального стану демократії (Global State of Democracy – GSoD) Міжнародного інституту сприяння демократії та виборам; Індекс «Різновиди демократії» (Varieties of Democracy – V-Dem) Інституту V-Dem; Індекс відкритості уряду WJP (World Justice Project) тощо.

Доведено, що задля аналізу взаємовідносин інститутів публічної влади та громадянського суспільства найоптимальнішими є дослідження Індексів трансформації Бертельсманна (німецький Фонд Бертельсманна). Індекси трансформації Бертельсманна – BTI (Bertelsmann Transformation Index) оприлюднюються один раз на два роки, оскільки ними оцінюються лише тривалі демократичні трансформації. У дослідженнях здійснюється глибинний аналіз демократичних трансформацій у тих країнах, які йдуть шляхом демократизації. Відповідно, до рейтингу не включені країни стабільної демократії. Важливим для нашого дослідження є той факт, що Фондом Бертельсманна в кожній з країн задля оптимальної оцінки демократичних трансформацій аналізується понад п'ятдесят різних показників. Причому, щодо кожної країни створено два взаємопов'язані рейтинги: Індекс статусу (демократичні та економічні трансформації) та Управлінський Індекс (Індекс врядування).

Систематизовано та визначено пріоритетні критерії та показники Індексу трансформації Бертельсманна у рубриках «Демократичні трансформації», «Економічні трансформації», «Управлінський Індекс», які є вельми важливі для дослідження динаміки взаємодії інститутів публічної влади та громадянського суспільства в Україні.

З'ясовано, з метою окреслення перспектив дієвої взаємодії інститутів публічної влади і громадянського суспільства у регулюванні регіонального розвитку в Україні, найбільш проблемні моменти в їхніх взаємовідносинах

завдяки аналізу емпіричних вимірювань демократичних трансформацій (Індекс трансформації Бертельсманна) на трьох рівнях: демократичному, економічному та управлінському. Зазначено, що в Україні в останні роки спостерігаються доволі обнадійливі результати рейтингів на демократичному рівні. Втім, в окремі роки спостерігалися і нижчі бали демократичного рейтингу України. Саме на роки президентства Л. Кучми та В. Януковича припадало суттєве згортання демократичних трансформацій в Україні. Аргументовано, що при порівнянні місця України в рейтингах демократичних, економічних і управлінських трансформацій, впадає у вічі, що оцінки економічних та управлінських показників відстають від балів демократичних показників. Зазначено, що більш уповільнені темпи демократизації управлінської сфери свідчать про певну неперемінність владних інститутів в Україні, їхню знижену здатність до адаптації щодо змінюваної політико-управлінської реальності.

8. Запропоновано, спираючись на аналіз проблематики соціального капіталу, як основи взаємодії інститутів публічної влади і громадянського суспільства та детермінанти дієвого регіонального розвитку в Україні, удосконалювати механізми підвищення рівня соціального капіталу. Адже соціальний капітал формується на основі довіри між людьми. Соціальний капітал детермінує більш ефективний розвиток мереж громадських організацій та, відповідно, підвищує продуктивність рівня взаємодії інститутів публічної влади і громадянського суспільства. Високий рівень соціального капіталу у суспільстві здатний сприяти тісній взаємодії інститутів публічної влади та громадянського суспільства у процесі регулювання регіонального розвитку, стаючи чинником для забезпечення системи національної стійкості, особливо за наявності кризових умов у соціумі. Запропоновано власне визначення дефініції соціального капіталу, як комплексу неформальних цінностей, норм, традицій, які забезпечують довіру між людьми, сприяючи їхньому об'єднанню для реалізації спільних ініціатив.

Аргументовано на підставі аналізу емпіричного вимірювання показників демократичних трансформацій, що українське суспільство вирізняється високим рівнем соціального капіталу. Це свідчить про демократичність українського соціуму, про високий рівень довіри між людьми та про здатність формувати стабільні та ефективні структури громадянського суспільства. Високий рівень довіри між індивідами в суспільстві гарантує формування ефективних організацій громадянського суспільства. Інститути публічної влади задля забезпечення високого рівня довіри суспільства до владних органів повинні більш ефективно формувати стратегічні комунікації.

9. Констатовано, що в умовах протистояння України збройній російській агресії стан взаємовідносин між інститутами публічної влади та громадянського суспільства у регулювання регіонального розвитку набув нового специфічного формату. В умовах правового режиму воєнного стану в Україні відбулися суттєві трансформації у взаємовідносинах між інститутами публічної влади, з одного боку. Тобто, збройна російська агресія проти України детермінувала зміни обсягу повноважень між органами державної

влади та органами місцевого самоврядування. З іншого боку, трансформації у взаємовідносинах між інститутами публічної влади спричинили зміни у взаємовідносинах між публічною владою та громадянським суспільством. Специфіка цих змін обумовлюється регіональним контекстом: у залежності від типу території України (фронтowa, прифронтowa, віддалена від лінії фронту) суттєво відрізняються стратегії взаємодії інститутів публічної влади та структур громадянського суспільства.

На основі порівняльного аналізу української та російської національних ідентичностей доведено, що для української національної ідентичності важливі «козацький міф», свобода, демократизм, несприйняття деспотії тощо. Натомість, для російської національної ідентичності важлива особиста відданість очільникам влади, цінується рабське підкорення владі, носіям цієї ідентичності притаманний високий рівень атомізованості та ін. Виявлено суттєві відмінності у рівні соціального капіталу (неформальні цінності, що сприяють довірі та об'єднанню людей у структури громадянського суспільства) між українським та російським суспільством. Українське суспільство демонструє високий рівень соціального капіталу, особливо після повномасштабного російського вторгнення в Україну. І, дійсно, в Україні з'явилося багато волонтерських проєктів, які функціонують незалежно від держави і які допомагають армії, ВПО, постраждалим людям, тваринам тощо. Натомість в російському суспільстві вкрай низькі показники соціального капіталу, що вказує на атомізованість людей, недовіру одне до одного, відсутність здатності до самоорганізації. У таких суспільствах люди переважно демонструють повну покору владі та схильність до авторитарної політичної культури.

Аргументовано, що співпраця інститутів публічної влади та громадянського суспільства у регулювання регіонального розвитку в умовах воєнного стану в Україні може значно активізуватися на національно-патріотичному полі взаємодій. Для структур громадянського суспільства в умовах російської збройної агресії вельми важливим є національно-патріотичне виховання молоді, розвиток україноцентричних ініціатив, волонтерських проєктів тощо. Запропоновано посилення уваги до фокусування діяльності інститутів публічної влади на розробці ефективної національно-патріотичної політики, що здатне в очах громадськості підвищити їхню легітимність, особливо в умовах воєнного стану, коли відсутня можливість оновлення влади в демократичний спосіб шляхом виборів. Таким чином, інститути публічної влади та громадянського суспільства здатні знайти важливі спільні теми для порозуміння, фокусуючись на розробці стратегій посилення національної ідентичності.

Працюючи над дисертацією Малишева О.В. проявила себе як науковець, який має достатній рівень теоретичної і методичної підготовки, цілком спроможний самостійно ставити й вирішувати наукові та практичні завдання. Слід відзначити вміння Малишевої О.В. працювати з широкими обсягами наукової інформації, систематизувати й узагальнювати теоретичні та практичні матеріали дисертаційного дослідження, робити науково

обґрунтовані висновки.

Малишева О.В. плідно співпрацювала з науковим керівником протягом усього терміну навчання в аспірантурі та підготовки до захисту дисертаційної роботи. Здобувачка постійно вдосконалювала свою професійну майстерність, підвищувала рівень виконання наукових досліджень та зарекомендувала себе як наполегливий, ініціативний та працелюбний дослідник. Здобувачка безпосередньо брала участь у виконанні всіх етапів проведення наукового дослідження. Нею проаналізовано та систематизовано наукову джерельну базу за темою дисертаційної роботи, здійснено постановку мети і завдань дослідження, отримано, оброблено та узагальнено результати досліджень, обґрунтовано основні положення роботи та сформульовано висновки. Усі наукові та практичні результати, що наведені в дисертації, отримані здобувачем особисто.

Дисертаційна робота Малишевої О.В. є самостійно виконаною науковою працею. Усі сформульовані в ній висновки, теоретичні положення та пропозиції ґрунтуються на особистих дослідженнях та наукових досягненнях. У роботі не використовувалися ідеї співвиконавців та співавторів науково-дослідної роботи. Основні положення дисертаційного дослідження висвітлено у достатній кількості наукових публікацій. Виходячи із зазначеного, вважаю, що наукова складова індивідуального плану роботи Малишевої Оксани Василівни виконана повністю та на високому науково-методологічному рівні.

Науковий керівник,
доктор наук з державного управління,
професор, професор кафедри публічного
управління та державної служби
ННІ «Інститут державного управління»
Харківського національного
університету імені В. Н. Каразіна

Юрій КУЦ

ПІДПИС ЗАСВІДЧУЮ
Начальник відділу
кадрів

